

Kan erfaring hemme kunnskapsbasert politiarbeid?

Om erfaring og kunnskapsbasert politiarbeid

Et vitenskapelig essay

Bacheloroppgave (BOPPG30-B)

POLITIHØGSKOLEN

2018

Kandidatnummer: 85

Antall ord: 6325

Innholdsfortegnelse

1.0 På kanten.....	s. 3
2.0 Erfaringsdannelse i politiet.....	s. 5
3.0 Erfaring som kilde til kunnskap?	s. 9
4.0 Kunnskapsbasert politiarbeid.....	s. 11
5.0 Essayskriving som metode og sjanger.....	s. 14
5.1 Prosessen med å skrive mitt essay.....	s. 14
6.0 Avslutning – erfaringslæring i praksis.....	s. 16

Referanseliste

Selvvalgt pensum

På kanten

Et par måneder inn i praksisåret får patruljen min melding om at en mor har løpt hjemmefra. Operasjonsleder forteller at datteren hadde tatt tak i moren under en krangel. Mor fortalte at datteren er syk, og at hun selv trenger hjelp fra politiet. Operasjonslederens melding til patruljen er veldig kort. Veilederen min snur bilen og kjører mot parkeringsplassen hvor moren nå venter på oss. I hodet mitt dukker det opp flere forestillinger om hva som venter oss. Stemningen i bilen endrer seg i da vi nærmer oss parkeringsplassen som ligger i et boligområde som politiet ikke oppsøker så ofte. Vi konkluderer med at vi tar oppdraget som det kommer.

Moren, heretter kalt Eva¹, venter på oss og har tydelig grått en del. Ansiktet hennes er rødt og hovent og hun har tårer i øynene. Med rødsprengte øyne og gråten i halsen forklarer Eva at hun og datteren har kranglet og at datteren hadde tatt hardt tak i henne. Eva sier at datteren er syk, men ikke vil innse dette selv. Datteren er 24 år, og heter Nora. Ut fra meldingen til operasjonsleder tenkte jeg at dette helt sikkert er et klassisk husbråk-oppdrag, og det Eva forteller bekrefter dette. Så langt jeg har erfart, vil politiet i slike situasjoner ofte stille spørsmålet «har en av dere et annet sted å sove i natt?».

Jeg biter meg merke i at Eva sa at Nora er «syk». Kan dette ha noe med psykiatri å gjøre? Alle muligheter må overveies, men jeg prater ikke med min veileder om dette. Min veileder og jeg blir heller enige om å ta med politiskjold til leiligheten. Avgjørelsen ble tatt med hensyn til Evas beskrivelse av Nora, i tilfelle det fantes farlige gjenstander i leiligheten. Eva reiser til en venninne for natten, mens vi kjører til leiligheten for å møte Nora.

Vi banker på døren. Som alltid før hvert oppdrag hvor jeg ikke vet hva som venter på innsiden av døren, øker spenningen og pulsen i kroppen min. Jeg tenker på ulike situasjoner og hva som i verste fall kan skje, og vurderer hva som kan bli mine oppgaver når Nora åpner døra. Døra går endelig opp, og det første jeg ser er et imøtekommende ansikt som brått endrer seg når hun oppdager at det er politiet som har banket på. «Vis meg hendene dine» kommer det rolig, men bestemt fra makkeren min. Blikket til Nora går fra skjoldet, til uniformeffektene og deretter i bakken. Også opp igjen. Blikket flakker ganske mye, hun virker overrasket. Jeg føler meg mindre spent, men ikke helt avslappet. Nora er høy og slank, og pen. Akkurat slik

¹ Alle navn nevnt i denne bacheloroppgaven er fiktive med hensyn til taushetsplikten.

moren hadde beskrevet henne. Rolig og høflig virker hun også, siden hun inviterer oss inn i stuen.

I sofaen stiller jeg spørsmål til Nora for å få oversikt over situasjonen som så langt involverer Evas, vår og Noras versjon av hendelsen. Ut fra denne oversikten kan jeg til slutt komme med en løsning på situasjonen for Nora og Eva. I løpet av samtalen med Nora utveksler jeg blikk med mine kollegaer. Blikkene deres bekrefter mitt eget inntrykk; Nora virker helt normal, og jeg slår fra meg tanken om psykiatri. Nora svarer på alt vi spør om, uttrykker at dette var en misforståelse og beklager seg for at vi måtte ta turen helt hit. Dette virker heller ikke som en politisak, men en mor-datter-sak. Jeg begynner å avrunde samtalen med Nora og veilederen min går etter hvert mot gangen for å hente skjoldet og gjøre seg klar til å forlate stedet.

Jeg spør Nora hvordan hun har det. «Ja, jeg har det jo greit» svarer Nora, mens hun forsiktig folder hendene i fanget og stirrer intenst på meg. «Men jeg droppet ut av psykologistudiet, som jeg for øvrig gikk på for å skjønne mer av meg selv. Læreren min kontrollerer meg, og får meg til å føle meg enten energiløs, glad eller tom. Jeg hører stemmen hans når han ikke er der».

Jeg våkner til og signaliserer til mine makkere at vi kan ikke dra riktig ennå. Jeg får en følelse av lettelse, men samtidig dårlig samvittighet ovenfor både Eva og Nora. Det går en strømning gjennom meg. Jeg blir veldig nysgjerrig og samtidig tankefull. Tenk om vi hadde dratt? Jeg er forvirret og overrasket. Jeg oppfattet Nora som en oppegående og reflektert jente. Hun virket jo helt normal. Men hun hadde jo flakket veldig mye med blikket, kom jeg på. Hvorfor så vi ikke signalene?

Jeg spør Nora om hun har vært innenfor psykiatrien tidligere. Hun svarer at hun tidligere har vært innom DPS², men de hadde tilbudt henne medisiner som hun ikke ønsket. Hun begynte på psykologistudiet for å forstå sine egne tanker og følelser. Nora fortsetter å fortelle om alle tankene hun har og hadde hatt. Hun fremstår som ærlig og åpen. Hun hører stemmen til læreren når han ikke er der. Nå skjønner jeg at dette ikke lenger er hverken et «klassisk husbråkoppdrag» eller en «mor-datter-sak». Jeg tenker at hun er på randen av en psykose, og melder til operasjonssentralen om å tilkalle en ambulanse. Nora er veldig samarbeidsvillig, og

² DPS (Distriktpsikiatrisk senter) tilbyr blant annet behandling av personer med alvorlig psykisk lidelse (Malt, 2016).

spør ofte om min mening i forhold til det hun tenker. Hun pakker tannbørste og klær som hun ønsker å ha med seg og kommer frivillig og velvillig ned til ambulansen. Jeg holder henne forsiktig i armen, ser på henne og sier «lykke til, jeg håper det går godt for deg». Blikket hennes uttrykker håp, noe som får meg til å føle meg hjelpeløs. Slike tilfeller vekker en empati i meg, og jeg tenker på hva som ville skjedd dersom vi hadde dratt derfra. Samtidig er jeg nysgjerrig på hva som kommer til å skje hos legen. Får hun hjelp?

Etter avskjeden ble praten og stemningen i bilen annerledes enn tidligere. Makkeren nikker samtykkende. Veilederen min hilste deretter hyggelig med et vink til ambulansen i det den kjørte forbi, mens jeg tenker på at utfallet like så godt kunne vært at vi dro derfra uten resultat. Latt Nora være igjen i den lille leiligheten. Alene med lærerens stemme i hodet. «Jeg trodde først at hun var helt normal, jeg» kommer det fra veilederen min.

Erfaringsdannelse i politiet

Da denne hendelsen skjedde, hadde jeg kun vært borti to oppdrag med psykisk syke i praksisåret. Mine makkere har jobbet ute i flere år, og har erfaring fra mange oppdrag med psykisk syke. Hvorfor så ikke de signalene på det som kunne være en psykose, eller om ikke annet, at det var noe med Nora og situasjonen som ikke stemte? For å belyse dette spørsmålet, vil jeg se nærmere på hvordan politiets erfaringer kan dannes.

Flere av betjentene jeg møtte på politistasjonen har fortalt meg at oppdrag med psykisk syke personer oppstår ofte, og gjerne er de vanskeligste oppdragene. Politibetjentene fortalte at de ofte erfarte psykisk syke som ustabile, uforutsigbare, sinte, forvirret og/eller glade. Personene ønsker ofte ikke hjelp fra politiet. Historiene fra disse oppdragene jeg hørte på piketten³ var fortalt på en dramatisk måte. Bevæpning ble gitt, kanskje havnet de i et basketak, eller kanskje de fikk roet situasjonen etter en god stund. Det som kjennetegner historiene om psykisk syke er adrenalin og action hos politiet – hallusinasjoner og vrangforestillinger hos den psykisk syke. Erfaringen som fortellingen min uttrykker, hørte jeg ikke noe om fra de erfarne politifolkene. Slike historier hvor ingenting skjer, fortelles ikke. Hvis piketthistoriene om oppdragene med psykisk syke er med på å danne erfaringen makkerne mine har, hvordan passer Nora inn i disse erfaringene?

³ På mitt praksissted ble lunsjrommet kalt piketten.

Det finnes etnografisk forskning som støtter mine erfaringer ved at historiene på piketten gjerne er actionpreget. Trujillo og Dionisopoulos (sitert i Van Hulst, 2013, s. 626) forsket på historiefortelling ved en politistasjon gjennom feltobservasjon av betjenter. Det ble konkludert at som observatør av pikettpraten, kunne en gjerne tro at politiets arbeid alltid inneholdt spenning; noe dramatisk skjer på hver vakt. Fletcher (sitert i Van Hulst, 2013, s. 628) forsket på piketthistorier gjennom intervjuer, der han kom frem til at betjentene blant annet brukte historiefortellingen for å belyse det som er interessant med jobben. Som underholdning. For historiene må også fortelles. Van Hulst (2013, s. 629). trekker frem at historiene ikke forteller seg selv, de må bli fortalt. Det som skal fortelles må være interessant, og opprettholde publikums oppmerksomhet. Det er ikke attraktivt å trekke frem hverdagslige oppdrag, men heller det som avviker fra det hverdagslige. Derfor trekkes de spesielle oppdragene fylt med action og spenning frem på piketten. Historier som oppdraget med Nora ville neppe blitt fortalt på piketten, da den hverken er farlig, utfordrende eller dramatisk. Spesielt dersom historiene om basketak og bevæpning ved oppdrag med psykisk syke er det som er underholdende. Et resultat kan være at oppdrag hvor ingenting spennende fant sted ikke fortelles og deles. At viktig informasjon og lærdom kan gå tapt ved at den ikke formidles videre.

Hvorfor er det viktig med historier? Nordhaug (sitert i Glomseth, 2009) legger an et kunnskapsperspektiv på piketthistoriene. Han fremhever at piketthistorier består av en taus kunnskap som er lite synlig og vanskelig å sette ord på. Ved å fortelle historier blir den tause kunnskapen satt ord på og på denne måten videreført og delt mellom kolleger. Forskning viser også at dersom kunnskapen blir knyttet til politimiljøet og formidlet av erfarne kollegaer de har tillit til, oppleves den som nyttig og relevant (Hoel og Bjørkelo, 2017). Resultatet blir til slutt at kunnskapen og erfaringene blir benyttet av flere og kan skape ny praksis eller nye rutiner. Skolnick (Sitert i Ekman, 1999, s. 13) fremmer at det er et krav fra offentligheten og politiledelsen om at politiet skal handle i ofte farlige situasjoner, og opptre som autoritær og effektiv. Disse situasjonene kan gjøre at politibetjenten kan velge å handle uten å strengt følge loven, for å kunne innfri til forventningene. Forventningene gjør dermed at politibetjentene utvikler en sterk solidaritet ovenfor hverandre. Det er kollegaene de hører på. Politibetjentene med samme utdanning og samme erfaring.

På hver arbeidsvakt spiste jeg lunsj med mine kollegaer, men også andre patruljer som hadde tid til å komme inn til politistasjonen for å spise. Dagvaktene tilbragte vi gjerne med

etterforskningsseksjonen, sjøfer, arrestforvarere, kanskje også noen fra påtalemyndigheten. De fleste ble altså eksponert for historiene og hørte på dem. Kan dette være grunnlaget for mine makkeres erfaringer? En ny «allmenn» erfaringspraksis der psykisk syke kun oppleves som utagerende og ustabile? Nora vil heller ikke med Nordhaugs forskning passe til mine makkeres erfaringer. Hun er rolig og virker velfungerende, noe som ikke fortelles om på piketten. Det skjedde ikke noe spennende eller farlig på oppdraget, og i følge forskningen er ikke denne historien spesielt underholdende. Så er egentlig oppdraget hos Nora å anse som «ordentlig politiarbeid»? Ekmans forskning (1999, s. 205) viser til at det som betyr mest for politifolks oppfatning om hva ordentlig politiarbeid er, kommer fra historiene på pikett og i politibilene. Gjennom praten forstås også hvilke prioriteringer som bør gjøres til hvilket arbeid. Som nevnt tidligere angående lover, planverk og rutinebeskrivelser, har de spesielle rammer for hva som skal gjøres og hvordan. Men Ekman (1999) tydeliggjør at småpratene er det som betyr mest, og at den fungerer som en måte å spre erfaringer, kunnskap og informasjon på. Er det ordentlige politiarbeidet definert etter historiefortellingene mellom politibetjenter? Som Ekman beskriver i sin forskning dannes forestillingen om det ordentlige politiarbeidet fra historiefortellingene. Ringheim (2012) forklarer at politiet selv hevder at psykiatrioppdrag ikke er å anse som ordentlig politiarbeid. Finstad (2000) har også konstatert at politipatruljene selv deler samme syn etter å ha fulgt flere politipatruljer som del i en analyse. Kan det tenkes at de ferskeste politibetjentene retter seg etter dette synet?

Som ung betjent, eller for de som er yngre i tjenesten enn historiefortelleren, kan historiene skape en praksis som preger deres forventinger til politiarbeidet. Van Hulst (2013, s. 626) hevder at det å høre på historier fra erfarne politibetjenter er viktig for unge betjenter, slik at de blir kjent med- og integreres i politikulturen. Historiene brukes til å danne kunnskap om ulike situasjoner en kan møte på i politihverdagen. For eksempel var det gjennom politihistorier at jeg fikk første kjennskap til lokale kjenninger av politiet på mitt praksissted. NOU 2009:12 (s. 191) tar også opp betydningen av politihistorier, og betegner historiene som antageligvis den viktigste læringsarenaen for betjentene. Også at historiene er styrende for politibetjentes normer og praksis. Betjentene skal lære gjennom historiene, og gjennom de bli bedre rustet til å takle politihverdagen.

De yngre politibetjentene kan føle det er lettere å lytte mer til piketthistoriene enn til forskning og teori på temaet. Kan det være dette makkerne mine gjorde? En person bærer alltid med seg kognitive skjemaer, og en kan tenke seg at makkerne mine skilte ut den

motstridende informasjonen de fikk av Nora da hun viste forskjellige tegn på at hun var syk. Kanskje de lente seg for mye på piketthistoriene, slik at de så oppdraget fra en annen innfallsvinkel?

Van Maanen (1973, s. 415) har forsket på hvordan en politibetjent sosialiseres inn i politikulturen når han/hun kommer i jobb. Via intervju og feltstudier har han blant annet kommet frem til at den nye uerfarne betjenten 'må' bli følelses- og atferdsmessig lik sine kollegaer. Følge strømmen. Gjør han dette vil han ligge under radaren, og unngå misnøye blant makkere, kollegaer og avdelingen. Dette kaller Van Maanen en subkultur innad i politiet. Som en veteran fra Union City Police Station i New York beskrev angående hvordan det var på deres politistasjon: «There's only two things you gotta know around here. First, forget everything you've learned in the academy 'cause the street's where you'll learn to be a cop (...).» (Van Maanen, 1973, s. 415). De fleste nyutdannede ønsker vel å unngå misnøye blant kollegaer og sjefer. Kan det tenkes at dersom piketthistoriene utgjør normen eller kulturen i politiet, at de yngre integreres i dette og viderefører dette senere i karrieren? Var det derfor jeg ikke klarte å anvende mine teoretiske psykologikunnskaper og tidligere se at Nora hadde tegn på psykose?

Hvis piketthistoriene om oppdragene med psykisk syke er med på å danne erfaringen makkerne mine har, hvordan passer Nora inn i disse erfaringene? Refleksjonen rundt spørsmålet jeg stilte innledningsvis i dette kapittelet ga en mulighet til å få en bredere forståelse for hvorfor vårt oppdrag utformet seg slik det gjorde, og hvordan erfaring dannes og deles i politiet. Jeg har problematisert normer, kultur, forbilder og oppfatninger av det ordentlige politiarbeidet. Som et resultat av forskningen som er lagt frem og refleksjoner gjort av meg passer ikke Nora inn i erfaringene makkerne mine har dannet gjennom historiefortellingene. Jeg har diskutert kunnskap og erfaring i små mengder gjennom kapittelet, men i hovedsak gjennom historiefortellingene. Vi ser her at historiene kan ha noe å gjøre med at mine makkere handlet slik de gjorde, og at historiene har mye å si for hvordan en lærer av erfaring i politietaten. Men hvis vi går videre fra erfaringene fra fortellingene, kan den generelle erfaringen makkerne mine har med psykisk syke fra tidligere i politikarrieren ha noe med utøvelsen av oppdraget å gjøre?

Erfaring som kilde til kunnskap?

I patruljebilen etter oppdraget snakket vi om at vi opplevde Nora som normal, det vil si frisk. Den ryddige leiligheten og rolige stemningen var ikke det som de erfarne politibetjentene ventet seg. Møtet med Nora avvirket med erfaringene mine makkerer formidlet gjennom sine historier på piketten. Hun var ikke utagerende, ikke emosjonell ustabil, og hun kommuniserte på en sammenhengende, rolig og logisk måte. Da hun begynte å fortelle om læreren som kontrollerer henne gjennom stemmene i hodet, ble det tydelig at hun ønsket hjelp, og var lyttende og mottakelig for våre spørsmål og meninger. Da vi foreslo at hun skulle være med til legevakten, fremsto hun som svært samarbeidsvillig. At hun tilsynelatende var syk var vanskelig å oppdage. Hennes opptreden skilte seg ikke fra det som er normal opptreden eller atferd. Men hun hadde jo flakket med blikket, og moren nevnte at hun var syk og trengte hjelp. Hvis vi går videre fra erfarings- og kunnskapsdannelse gjennom historiefortelling; kan politibetjentenes tidligere erfaringer gjøre at de ikke klarer å fortolke tegn på en kunnskapsbasert måte?

Slik som Lai (2004, s. 42) beskriver, fokuserer mennesket på enkelte aspekter og ignorerer andre fordi vi ikke kan fange opp alle deler av omgivelsene på samme tid. Lai hevder at vår selektive oppmerksomhet ligger til grunn for en rekke feilkilder, der hun blant annet nevner bekreftelsesfellen. Bekreftelsesfellen innebærer at vi vier størst oppmerksomhet til informasjon som svarer best på våre forventninger og våre oppfatninger, mens den negative og motstridende informasjonen skilles ut og ignoreres. For å ta utgangspunkt i mine makkeres erfaringer med psykisk syke, kan det Lai skriver om feilkilder svare på spørsmålet om hvorfor de ikke oppdaget tegnene. Deres tolkninger av Nora stemte ikke med deres tidligere erfaringer ervervet gjennom oppdrag og historiefortellinger. Ut fra denne tolkningen kan vi trekke en forsiktig slutning om at politibetjentene går i bekreftelsesfellen. Deres tolkning av tegnene som gis av Nora bekrefter ikke deres forventninger, dermed skilles de ut og ignoreres. Kunne erfaring sammen med kunnskap bidratt til at de ikke gikk i bekreftelsesfellen?

Politiet skal jobbe kunnskapsbasert, noe blant annet Sætre (2007, s. 118) beskriver som å kombinere erfaringskunnskap med analyser og forskningskunnskap. Hove (2014) beskriver det blant annet som å jobbe med erfaringslæring gjennom utvikling av skjønnsbaserte beslutninger på bakkenivå, ikke bare gjennom store systemer. Det kan tenkes at kunnskapsbasert politiarbeid skal bidra nettopp til at betjenten ikke går i bekreftelsesfellen. Erfaring er viktig, men samtidig ikke alltid en troverdig kunnskapskilde. Å kunne bruke

forskningsbasert kunnskap kan være en viktig korrigerende kilde til den etablerte erfaringen/rutinene som gjerne preger politiarbeidet (Hoel og Bjørkelo, 2017, s. 202).

Men er det vanskelig å se det som tilsynelatende ikke er et avvik, slik som Nora? Politiet lærer seg tidlig å være mistenksom på det de har rundt seg, å lete etter potensielle farer. De er trent til å finne den farlige og den normale faren i det 'unormale' (Ekman, 1999). Innenfor mistenksomheten finnes politiblikket, som er beskrevet av Finstad (2000, s. 25) som et blikk rettet mot det som skiller seg fra det normale, i betydningen mistenkelig. Blikket brukes som et verktøy i politihverdagen, og ble nok brukt i Noras leilighet. Men når politiblikket ikke klarer å se avviket, hva lener politibetjentene seg på da?

Politiblikket inngår i kognitive skjema; det som utgjør de «brillene» vi ser virkeligheten gjennom, og de «boksene» vi putter mennesker, hendelser og situasjoner i (Lai, 2004, s. 51-52). Vil de skjemaene makkerne mine tidligere har utviklet bidra til å begrense deres kunnskap? Som Lai presiserer, er det ikke vi selv som velger kognitive skjemaer, de skjer automatisk og ubevisst. Mine makkere sa «jeg trodde hun var helt normal jeg» da vi satt i politibilen etter oppdraget. Det de kjente igjen fra tidligere oppdrag med konflikter i hjemmet, gjorde at Nora og hennes situasjon ble puttet i den spesifikke «boksen». Det som påvirker skjemaene er hvilken situasjon de er i. Dette er avgjørende for hva du gir oppmerksomhet, hvordan omgivelsene tolkes og hvilke handlinger som velges (Lai, 2004, s. 52). Det kan dermed tenkes at deres kognitive skjema forholder seg til det. At den kunnskapen som er skilt ut ikke hentes opp igjen.

En forskning gjort av Kahneman (2012) kan forklare skjemaene ved å dele måtene mennesket tenker på inn i to systemer. System 1 virker hurtig og automatisk, uten at du selv trenger å anstrenge deg for beslutningen du skal ta. For eksempel når du snur deg etter en plutselig lyd, eller når du skal løse regnestykket $2+2$. På andre siden nevner han System 2, som vier oppmerksomhet til de mentalt anstrengende aktivitetene som krever det. System 2 overstyrer det automatiske i system 1 når det er behov for det. For eksempel når du skal gjøre deg klar til startskuddet i et løp, eller skal se etter en spesifikk kvinne med blondt hår (Kahneman, 2012, s. 94). Sett ut fra situasjonen hos Nora, hvor vi så for oss et «klassisk» husbråk, vil System 1 (automatikk) styre beregningen og tenkningen. Det foregår en rekke beregninger inne i hjernen vår til enhver tid. Blant annet beregnes det konstant om det skjer noe nytt, om det finnes trusler, om denne oppgaven krever større innsats eller om du bør rette

oppmerksomheten et annet sted. Vurderingene utføres av System 1, som også har ansvaret for å avgjøre om System 2 behøver å gripe inn. Disse instrumentene måler kognitiv letthet, som er noe Kahneman (2012, s. 68) nevner i sin forskning. Her måles verdiene fra «lett» til «anspent», der lett betyr at alt går bra – ingen trusler, ikke behov til å om dirigere oppmerksomheten et annet sted. Du tror på det du hører, liker det du ser og stoler på intuisjonen. Anspent indikerer at det foreligger et problem, du er mer årvåken og tilbøyelig, og System 2 må her aktiveres og mobiliseres. Du føler kognitiv anspenhet. Siden politibetjentene har erfaring fra tidligere tilsynelatende identiske oppdrag slik som hos Nora, vil ikke System 2 bruke energi på å analysere situasjonen. Dermed slår automatikken inn og styrer handlingsvalgene. De tror på at Nora er frisk når hun sier det. Hvordan kan man i slike situasjoner overstyre System 1? Er det tilstrekkelig med akademisk kunnskap?

Som nevnt finnes det flere faktorer som kan ligge til grunn for at oppdraget gikk som det gikk. For å belyse spørsmålet jeg nevnte innledningsvis skal jeg videre gå inn på min egen forvaltning av kunnskap under oppdraget, og mitt perspektiv. Det er ikke nok å erfare, man må reflektere kritisk og teoretisk – da blir det erfaringslæring (Dewey, 2004, s. 150). Kan vi bruke kunnskapsbasert erfaringslæring i politietaten?

Kunnskapsbasert politiarbeid

Under oppdraget med Nora var jeg litt under halvveis i politiutdanningen, min veileder var uteksaminert i 2013, og vår makker i 2010. Faget psykologi stod på pensumlisten første semester første studieår, og jeg fikk god karakter på eksamen. Jeg er genuint interessert i psykiatri og psykologi både på et personlig og faglig nivå. Teorien har jeg alltid vært interessert i. Jeg har tidligere lest bøker innenfor temaet, og på politihøgskolen fant jeg faget svært spennende. Spesielt det å forsøke å forklare hvordan en persons psyke fungerer og hva som kan forårsake psykoser og andre lidelser.

I dette oppdraget var jeg leder av patruljen. Min praksiserfaring med 'psykiatri', som vi kaller det i politiet, baserer seg på to oppdrag. Jeg var med å lete etter en person som hadde rømt fra institusjon og å assistere ambulansen med transport på grunn av en person som var utagerende. Jeg har ikke møtt noen på randen til psykose slik som Nora tilsynelatende var. I selve situasjonen er det noe som gjør at jeg blir i leiligheten så lenge som jeg blir. En slags uggende følelse av at noe ikke stemmer. Noe er galt. I ettertid har jeg ofte tenkt på de flakkende

øynene til Nora. Kanskje det flakkende blikket er grunnen til at jeg ikke ønsket å forlate leiligheten? Kanskje det er grunnen til den ugne følelsen?

Der og da har jeg kun en følelse, men den kan ta rot i at jeg første året på Politihøgskolen lærte at et flakkende blikk kan være ett av flere tegn på psykose. Også at jeg interesserer meg for psykiatrifeltet. De andre psykosetegnene Nora tilsynelatende hadde var blant annet influens. Influens er tanker eller ideer om at du kontrolleres fra utsiden, hvor Nora hørte befalende stemmer fra en tidligere lærer (Risan og Skoglund, 2013, s. 152). Slike vrangforestillinger beskrives som grunnsteiner i psykoseopplevelser. Atferdsavvik som tegn på psykose kan være at personen isolerer seg, oppfattes som følelsesmessig flat eller snakker usammenhengende (Risan, 2013, s. 153). Hvis vi forsøker å sammenligne Nora med disse tegnene, passer hun tilsynelatende kun med tegnet om isolasjon, fordi hun droppet ut av psykologistudiet og bor hjemme hos sin mor. Influens og slike atferdsavvik kan sammen være tegn på psykose. Men hvorfor så jeg ikke dette da jeg var i situasjonen?

Som Risan og Skoglund (2013, s. 84) forklarer finnes det gråsoner for hva som betegnes som avvik og ikke innenfor psykiske lidelser. Noe er avvikende dersom en ser et mønster ved atferden, for eksempel at negative følelser blir styrende for personen og tegn opptrer sammen. Med andre ord kan en være ganske syk før man opptrer som et avvik. Hvordan personen opptrer på utsiden kan variere, og dermed gjøre det vanskelig å avklare helsetilstanden.

Tidligere har jeg nevnt System 1 og System 2 som en forklaring på vår utvikling av kognitive skjema. Innenfor systemene nevner Kahneman (2012) sannhetsillusjoner som en konsekvens av den kognitive lettheten jeg har nevnt tidligere. «New York er en storby i USA», «En høne har fire bein» (Kahneman, 2012, s. 71). Når disse to sitatene leses, trekker du opp mange relaterte opplysninger, og finner raskt ut av at første setning er riktig og andre setning er feil. Dersom det hadde stått «en høne har tre bein» i stedet, merker du at denne setningen åpenbart er mer usann enn der det stod at hønen har fire ben. Hvorfor er det slik? Som Kahneman beskriver, endrer assosiasjonsmaskineriet dine tanker om den siste setningen ved å levere informasjon om at mange dyr har fire bein. Kanskje også at butikker ofte selger firepakninger med kyllinglår. System 2 trekkes inn for å sile ut den informasjonen. Under vendepunktet får vi informasjon om at Nora føler seg kontrollert og hører stemmer. Før dette var System 1 fremtredende i mine makkeres tankegang, automatikk på husbråkoppdrag. Skapte vi en illusjon av sannhet? Selv om hun gjennom vårt møte med henne avga små tegn som kunne

tyde på en tilsynelatende psykose, leverte ikke assosiasjonsmaskineriet informasjon om at noe er mer galt. Dette kan være likt Kahnemans eksempel om hønen. Makkerne mine vet at det ofte oppstår husbråk, og har vært på mange like oppdrag. Dermed høres informasjonen Nora kommer med før vendepunktet logisk ut. System 2 overtok heller ikke kontrollen da hun avga små tegn på psykose. Kahneman fremmer at det oftest vil være slik at System 2 godtar forslagene fra System 1. Dette ser vi i min erfaring, der vi ikke reagerer på tegnene Nora avgir. System 2 slår likevel inn under vendepunktet og endrer vår oppfattelse av Nora. Kan vi i disse tilfellene overstyre System 1 ved å tilføye vår egen kunnskap?

Tidligere har jeg nevnt at å arbeide kunnskapsbasert skal hindre oss i å gå i bekræftelsesfellen og legge erfaringer inn i feil 'boks' når vi utvikler kognitive skjemaer, noe som kan skje ved sannhetsillusjoner som nevnt ovenfor. Jeg hadde et annet perspektiv enn mine makkerer på dette oppdraget, kanskje på grunn av min kunnskap om temaet og at jeg hadde mindre erfaring med psykiatrioppdrag. Det er vanskeligere for meg å gå i bekræftelsesfellen. Hvis vi løfter min erfaring opp mot politiet som organisasjon kan vi stille spørsmålet; hva betyr det egentlig å arbeide kunnskapsbasert? Gundhus (2013 s. 178) definerer begrepet kunnskapsbasert politiarbeid som i hvilken grad politiet bruker en vitenskapelig tilnærming ved å bruke andre typer kunnskap enn informasjon generert i politiet, og ved å systematisere egne erfaringer. Erfaringskunnskap skal bli erfaringslæring – og for å gjøre det må den kobles sammen med teoretisk kunnskap (NOU 2009:12, s. 184). Du skal lære av erfaringen. Hove (2014) beskriver kunnskapsbasert erfaringslæring som å få tak i den ofte tause og praktiske politikunnskapen, noe jeg tidligere diskuterte i kapittelet «erfaringsdannelse i politiet».

Gundhus (2013, s. 182) skriver videre at feltarbeidet hennes viser en dikotomi mellom faglig kunnskap og erfaringsbasert politiarbeid. Som vist tidligere i min bacheloroppgave, har jeg ved flere tilfeller belyst at historiefortelling har en stor innvirkning på normer og regler som benyttes av politibetjentene. Historiefortelling benyttes ofte som en erstatter av teoretisk kunnskap, og former både ferske og erfarne politibetjenter. Likevel førte min utdanning i psykologi fra første år på Politihøgskolen til en endring av oppdraget. Jeg ble i leiligheten lenge nok til at vi oppdaget Noras tilsynelatende psykiske lidelse. Hva om jeg hadde opplevd erfaringslæring og kombinert denne med psykologi tidligere? Kunne vi da oppdaget Noras psykiske lidelse enda tidligere?

Det kan tenkes at politiet må anerkjenne at kunnskap, i tillegg til erfaring, må ha en betydning for å klare å unngå bekreftelsesfellen. Det at jeg hadde en annerledes opplevelse enn mine makkere kan også forklares gjennom forskning. Fahsing (2016, s. 54) har gjennomført en studie av norske og britiske etterforskeres beslutningsprosesser. Han sendte ut en savnetmelding til 124 deltakere, hvorav disse var en blanding av erfarne etterforskere og nyutdannede politibetjenter fra begge land. Etter å ha fått savnetmeldingen ble deltakerne bedt om å skrive ned alle mulige hypoteser i forhold til hva som kunne hendt, uten å benytte seg av midler eller assistanse. De fikk 30 minutter på seg til å skrive ned det de syntes var mest relevant. Studien viste at de nyutdannede politibetjentene fra Norge var bedre enn de eldre erfarne etterforskerne på å sette gode hypoteser. De stod for flere hypoteser, over halvparten faktisk, enn de erfarne. Som vist i studien kan uerfarne politibetjenter gjøre et bedre arbeid selv om de ikke har lik erfaring. Finnes det en grunn for at det er slik?

Essayskriving som metode og sjanger

Jeg valgte å skrive et vitenskapelig essay fordi jeg ønsket å undersøke erfaringen med Nora nærmere. Et vitenskapelig essay er spesielt godt egnet til å trekke ut kunnskap fra erfaringer. Jeg hadde lenge tenkt på det som skjedde under oppdraget, og ønsket å finne svar på mange av spørsmålene jeg satt igjen med. Essayet ble da den mest innlysende måten å arbeide på fordi det er åpent og ikke på jakt etter definisjoner, konklusjoner og svar. Et essay skal være reflekterende, åpent og søkende – og ha en dialogisk struktur (Bech-Karlsen, 2003). Dialogisk struktur kan innebære å ha en samtale om en erfaring på flere nivåer. I min oppgave reflekterte jeg frem tre emner (historiefortelling, bekreftelsesfellen og kunnskapsbasert politiarbeid), hvorav hver av dem ble belyst på flere nivåer på en kritisk måte. Et essay skal være personlig, men også saklig. Erfaringen min har spesielt et personlighetspreg da det kun er jeg som føler at skoen trykker etter oppdraget. Jeg vil finne ut hvorfor alle spørsmålene mine oppstod, og for ikke å gå i bekreftelsesfellen eller bli for styrt av mine fordommer, utviklet jeg en saklig refleksjon ved å gå i dialog med tidligere forskning og relevante teorier.

Proessen med å skrive mitt essay

Det første steget i essayet var å skrive fortellingen. Det var ikke lett å skrive fortellingen fordi hendelsen med Nora er litt for hverdagslig. Min veileder har fortalt at det er ikke alle fortellinger som egner seg som fortellinger for et vitenskapelig essay. Dette prøvde jeg å bøte på ved å skape mer dramaturgi, men det var vanskelig å finne en god balansegang mellom hva jeg faktisk opplevde og en «underholdende» fortelling. Sammen med min veileder ble

fortellingen revidert flere ganger for å finne den rette formen. Det er viktig at fortellingen skrives i jeg - form, siden det er jeg som erfarer, og i presens da dette er en erfaring som ikke er avsluttet, men levende og dermed har et godt potensial for å utvikles. Fortellinger som brukes i et vitenskapelig essay bør også ha et vendepunkt. Dette var noe utfordrende i min fortelling, da ingenting egentlig skjedde, bortsett fra inne i meg. Vendepunktet kommer når Nora forteller at hun ikke har det så bra. Da skjønner jeg sakte men sikkert at oppdraget ikke er hva vi først tolket det som, men at Nora er syk og trenger hjelp. Jeg brukte litt tid på å få frem dette innvendige vendepunktet. Et slikt vendepunkt kan også kalles for en diskrepanserfaring (Hoel, 2015). Det er en uoverensstemmelse mellom det jeg først tolket oppdraget som, og slik situasjonen endte. Jeg møter noe jeg ikke er forberedt på å møte. Diskrepanserfaringen utfordrer denne 'normen' politifolk kaller husbråk, og bidrar til at jeg får en ny erkjennelse og forståelse av situasjonen jeg er i. Lindseth (2015) fremmer at det først er i diskrepanserfaringen den kritiske tenkeevnen våkner. Dette merket jeg særlig under vendepunktet, men også umiddelbart etter oppdraget, i garderoben og på toget hjemover etter at vekten min var over.

Diskrepanserfaringens egnethet i et essay kan beskrives av Deweys (2004, s. 145) pragmatiske teori om erfaring og erfaringslæring. Han fremmer at en erfaring forstås ved å se at den innebærer et passivt og et aktivt element som hører sammen; konsekvens og endring. Det er ikke en erfaring dersom et barn kun berører flammen med fingeren, det er en erfaring når handlingen henger sammen med konsekvensen, som er smerte. Endringen i situasjonen er at barnet fysisk brant seg og får en skade som følge av det. Som i mitt tilfelle med vendepunktet hos Nora, slår situasjonen tilbake og aktiverer meg. Den setter meg i spill, og en slik diskrepans må være til stede for å kunne lære av erfaringen. Derfor egnet fortellingen seg til å lære av den. Olsvik (2013, s. 99) beskriver at det er vårt engasjement og våre egne tanker som er driveren til en forståelse.

Når fortellingen var utformet, startet prosessen med å utlede temaer som utgjør erfaringen. Her var det relevant å finne temaer som kunne allmenngjøres. Gjennom den kritiske refleksjonen utviklet jeg tre sentrale temaer jeg ønsket å gå i dybden på gjennom teoretisk tilnærming; historiefortelling i politiet, bekreftelsesfellen, og det kunnskapsbaserte politiarbeidet. Disse temaene valgte jeg teoretisk å kalle for 'erfaringsdannelse i politiet', 'erfaring som kilde til kunnskap' og 'kunnskapsbasert politiarbeid'. For å belyse disse temaene fra forskjellige sider, altså en saklig refleksjon, har jeg innhentet ulike teoretiske

bidrag. I samråd med veileder fant vi forskningsartikler, faglitteratur og empiriske studier som var med på å illustrere spørsmålene som var utledet av erfaringene fra oppdraget. Disse teoriene var med på å gi meg et nytt blikk på erfaringen min, og hjalp meg til å stille spørsmål rundt egen praksis.

Utgangspunktet, og den røde tråden gjennom hele mitt essay, er de vitenskapelige tradisjonene hermeneutikk og fenomenologi. En forsker som jobber systematisk gjennom en hermeneutisk metode forsøker å fortolke empiri i hensikt å finne frem til meningen i et fenomen, eller forklare det som er uklart (Dalland, 2012, s. 77). Som rot i min erfaring, trekker jeg frem fenomenene historiefortelling, erfaringslæring og kunnskapsbasert politiarbeid som noe jeg ønsker å finne mening med. Jeg ønsker å trekke erfaringen min opp mot en større praksis. Alle mennesker driver med hermeneutikk, da vi alltid må tolke for å forstå verden rundt oss. En hermeneutisk fortolkning skjer gjennom vår egen forståelse (Olsvik, 2013, s. 99). Ved at jeg før oppdraget hadde én oppfatning av situasjonen, under oppdraget hadde en annen, og etter hadde enda en ny oppfatning – gjør at det er viktig å holde tolkningsrommet åpent. Under refleksjonen min og da jeg innhentet teoretiske bidrag fikk jeg igjen nye syn på situasjonen. Denne type forståelsesprosess kalles for den hermeneutiske sirkel; den er sirkulær ved at den hele tiden utvikler seg fra en forforståelse til at den framhever særlig tydelige detaljer, hvorav disse detaljene fører til at du gradvis endrer din oppfatning av situasjonen (Olsvik, 2013, s. 98). Prosessen med å skrive mitt vitenskapelige essay kan beskrives gjennom den hermeneutiske sirkelen. Metoden har vært sentral i mitt arbeid med å reflektere over fenomenene og skape ny kunnskap. Jeg har fått en større forståelse for de spørsmålene jeg umiddelbart etter oppdraget ønsket å finne ut av. Samt at andres bidrag, slik som teorier og annen forskning, førte meg inn i nye spørsmål og refleksjoner. Olsvik (2013) skriver at vi aldri kan oppnå en fullstendig eller avsluttet fortolkning av et fenomen. Erfaringen er levende og har potensiale for gjentagende fortolkning og utvikling.

Avslutning – erfaringslæring i praksis

Det å jobbe systematisk med erfaringen min har gjort at jeg har fått større forståelse for hvordan man kan lære gjennom erfaring. Det å sette erfaringen inn i en mer allmenngyldig sammenheng gjør at erfaringskunnskapen kan deles av flere enn bare meg, selv om den springer ut fra en enkel hendelse som er subjektivt oppfattet.

Som nevnt tidligere handler kunnskapsbasert politiarbeid om å systematisere egne erfaringer. I min bacheloroppgave har jeg gjort nettopp dette ved å skrive ned min erfaring gjennom en fortelling, reflektert frem tre temaer som erfaringen kan være et uttrykk for, og gjennom en kritisk refleksjon utviklet erfaringen til allmenngyldige temaer for politiet. Selv om erfaringen ikke hadde et spennende eller veldig markert vendepunkt, men heller en diskrepanserfaring, har den vist seg å kunne relateres til en generell praksis i politiet på flere områder. Også har den inneholdt flere større temaer jeg anser som viktige. Slik jeg har jobbet med erfaringen min er et eksempel på måten en skal arbeide med erfaringslæring i politiet. Den skal skrives ned og diskuteres, kritiseres og utfordres. I lys av ny kunnskap og en ny forståelse skal erfaringen kunne bli til erfaringslæring. Læringen skal kunne tas i bruk i fremtiden.

Det finnes eksempler på erfaringslæring i politietaten. Blant annet bruker Politidirektoratet erfaringslæring aktivt i de mest alvorlige sakene som har voldt død eller betydelig skade. Eugene Obioras død under transport til arrest er et eksempel på dette. Hendelsen førte til et rundskriv angående faremomenter ved mageleie, og resulterte i endring av opplæring i arrestasjonsteknikk på Politihøgskolen (NOU 2009:12, s. 189). Det finnes flere slike saker politi-Norge har brukt som erfaringslæring, og som har resultert i nye og gode endringer. Som en avslutning på mitt essay ønsker jeg å sette dette på spissen. Kan min og andres mindre, og lite synlige erfaringer brukes som retningslinjer, lik de som volder i død eller betydelig skade? Dersom erfaringene skrives ned og problematiseres i lys av flere sider eller vurderes brukt som en del av kunnskapsbasert politiarbeid, kan våre 'mindre' erfaringer avverge de mest alvorlige?

Referanseliste

Bech-Karlsen, J. (2003). *Gode fagtekster*. Oslo: Universitetsforlaget.

Dalland, O. (2012). *Metode og oppgaveskriving for studenter, kap. 3*. (5. utg.). Oslo: Gyldendal Akademisk.

Dewey, J. (2004). *Democracy and education*. Hentet fra:
<http://library.um.ac.id/images/stories/ebooks/Juni10/democracy%20and%20education%20-%20john%20dewey.pdf>

Ekman, G. (1999). *Från text till batong, om poliser, busar och svenner*. Hentet fra:
<https://ex.hhs.se/dissertations/221680-FULLTEXT01.pdf>

Fahsing, I. (2016). *The making of an expert detective: Thinking and deciding in criminal investigations*. Hentet fra:
<https://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/2428006/The%20Making%20of%20an%20Expert%20Detective-%20Thinking%20and%20Deciding%20in%20Criminal%20Investigations.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Finstad, L. (2000). *Politiblikket*. Oslo: Pax Forlag.

Glomseth, R. (2009). *Fortellinger, småprat og kunnskapsdeling i politiet*. Hentet fra:
https://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/174580/Fortellinger_sm%20prat.pdf?sequence=1

Gundhus, H., I. (2013). *Experience or knowledge? Perspectives on New Knowledge Regimes and Control Of Police Professionalism*. Hentet fra:
<https://academic.oup.com/policing/article/7/2/178/1567731>

Hoel, L., Bjørkelo, B. (2017). *Kan det være godt politiarbeid?*. Hentet fra:
https://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/2464440/kan_det_vaere.pdf?sequence=1&isAllowed=y

- Hoel, L. (2015). Politibetjentenes handlingsberedskap – en praktisk kunnskap for å være skodd for små og store hendelser. McGuirck, J og Methi, J. (Red.). *Praktisk kunnskap som profesjonsforskning*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Hove, K. (2014). *Kunnskapsbasert erfaringslæring*. Hentet fra:
https://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/224354/kunnskapsbasert_erfaringslaring.pdf?sequence=1&isAllowed=y
- Kahneman, D. (2012). *Tenke, fort og langsomt*. Oslo: Pax Forlag.
- Lai, L. (2004). *Dømmekraft*. (3. Utg.) Skien: Digibok AS.
- Lindseth, A. (2015). Svarevne og kritisk refleksjon, hvordan utvikle praktisk kunnskap?. McGuirck, J og Methi, J. (Red.). *Praktisk kunnskap som profesjonsforskning*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Malt, U. (2016). *Distriktpsikiatrisk senter*. Hentet fra:
https://sml.snl.no/distriktpsikiatrisk_senter#-DPS-enes_kjerneoppgaver_er
- NOU 2009:12. (2009). *Et ansvarlig politi. Åpenhet, kontroll og læring*. Hentet fra:
<https://www.regjeringen.no/contentassets/b23f9c491cea42f1b99f46aae899377e/no/pdf/s/nou200920090012000dddpdfs.pdf>
- Olsvik, E. (2013) *Vitenskapsteori for politiet – tankemåter i kunnskapsstyrt politiarbeid*. Oslo: Gyldendal Norsk Forlag AS.
- Ringheim, H., K. (2012). Kommunikasjon med psykisk syke. Lagestad, P. (Red.). *Kommunikasjon og konflikthåndtering*. (s. 112-138). Oslo: Gyldendal Akademisk.
- Sætre, M. (2007). *Analyser av kriminalitet: en innføring i data og metoder i samfunnsvitenskapelige og strategiske kriminalanalyser*. Kristiansand: Høyskoleforlaget.

Van Hulst, M. (2013). *Storytelling at the police station*. Hentet fra:

<https://academic.oup.com/bjc/article/53/4/624/400402>

Van Maanen, J. (1973). *Observations on the Making of Policemen*. Hentet fra:

https://www.jstor.org/stable/44127631?seq=1#page_scan_tab_contents

Risan, P., Skoglund, T., H. (2013). *Psykiatri i operativ tjeneste. Stress og psykiske lidelser*.

Oslo: Gyldendal Akademisk.

Selvvalgt pensum

Dewey, J. (2004). *Democracy and education*. Hentet fra:

<http://library.um.ac.id/images/stories/ebooks/Juni10/democracy%20and%20education%20-%20john%20dewey.pdf>. (s. 145-170 og 340-353). 38 sider.

Ekman, G. (1999). *Från text till batong, om poliser, busar och svenner*. Hentet fra:

<https://ex.hhs.se/dissertations/221680-FULLTEXT01.pdf>. (s. 22-36 og 190-197 og 203-208). 26 sider.

Finstad, L. (2000). *Politiblikket*. Oslo: Pax Forlag. (s. 85-100, 283-292 og 323-330). 31 sider.

Glomseth, R. (2009). *Fortellinger, småprat og kunnskapsdeling i politiet*. Hentet fra:

https://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/174580/Fortellinger_sm%20prat.pdf?sequence=1. (s. 1-4). 4 sider.

Gundhus, H., I. (2013). *Experience or knowledge? Perspectives on New Knowledge Regimes and Control Of Police Professionalism*. Hentet fra:

<https://academic.oup.com/policing/article/7/2/178/1567731> (s. 180-191). 11 sider.

Hoel, L., Bjørkelo, B. (2017). *Kan det være godt politiarbeid?*. Hentet fra:

https://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/2464440/kan_det_vaere.pdf?sequence=1&isAllowed=y. (s. 188-193 og 197-206). 14 sider.

- Hove, K. (2014). *Kunnskapsbasert erfaringslæring*. Hentet fra:
https://brage.bibsys.no/xmlui/bitstream/handle/11250/224354/kunnskapsbasert_erfaringslaring.pdf?sequence=1&isAllowed=y. (s. 4-6, 13-16 og 19-26). 7 sider.
- Kahneman, D. (2012). *Tenke, fort og langsomt*. Oslo: Pax Forlag. (s. 46-135 og 217-265). 137 sider.
- Lai, L. (2004). *Dømmekraft*. (3. Utg.) Skien: Digibok AS. (s. 41-58, 77-87 og 187-196). 36 sider.
- Olsvik, E. (2013) *Vitenskapsteori for politiet – tankemåter i kunnskapsstyrt politiarbeid*. Oslo: Gyldendal Norsk Forlag AS. (s. 93-102, 110-114, 117-122 og 148-155). 24 sider.
- Van Hulst, M. (2013). *Storytelling at the police station*. Hentet fra:
<https://academic.oup.com/bjc/article/53/4/624/400402>. (s. 624-639). 15 sider.
- Van Maanen, J. (1973). *Observations on the Making of Policemen*. Hentet fra:
https://www.jstor.org/stable/44127631?seq=1#page_scan_tab_contents. (s. 409-4016). 7 sider.

Antall sider: 350